

bogen: 8 Kanseflibe og Batterier; deraf vidste jeg, at „Kolf Krafte“ ikke regnedes med; den var allerede udelukket i Betænkningen af 1880. Altsaa, der er kun 7. Saa have vi endvidere „Fyn“ og „Balkhyrien“ og „St. Thomas“, det var 10. Saa troede jeg, at de nybyggede Krigsfære „Hella“ og „Gejser“ ogsaa medregnedes. Deri ligger Fejltagelsen. Man regner, saa vidt jeg ved, „Sjælland“ med, som jeg ikke havde medtaget. Regnes den med, saa bliver det 11. Men om det nu bliver 10 eller 11 eller 12 større Skibe, er for mig et ganske ligegyldigt Spørgsmaal; thi adskillige af dem, der findes for Djeblilket, kan man fornuftigvis ikke gøre videre Regning paa, og derfor var det, at jeg under Finanslovbehandlingen, da jeg omtalte dette Punkt, anbefalede, at man hurtigst muligt fik en Del af de gamle Skibe fornyede. Naar vi nu bygge et nyt Skib hvert 3dje Aar, er det temmelig ligegyldigt, om det bliver 11, 12 eller 13. „Dannebrog“ maa jo fornuftigvis gaa ud af Rækken til den Tid og maaffe ogsaa „Vindormen“. Men hvad det kommer an paa, er, at de Skibe, vi have, ere gode, have en god Besætning og tilstrækkeligt Befalingspersonale til at kommandere dem. Det er noget, jeg altid skal hævde, og med Henhyn til Fornyelsen af Skibene skal jeg her bemærke, at det virkelig er urimeligt at regne saadanne Skibe som „Dannebrog“ og „Kolf Krafte“ med i Rækken; de kunne høist bruges, som Blokflibene bleve brugte i 1801. Men at udruste saadanne Skibe og sende dem i Søen med et stort Befalingspersonale og en stor Besætning vilde vise sig at være forfejlet. Jeg har lagt Mærke til, at Tyskland for nylig har sat 3 Skibe ud af Nummer, nemlig „Arminius“, der blev bygget i 1864, og 2 andre, som ere byggede i 1867, nemlig „Kronprinz“ og „Prinz Friederich Carl“. Disse Skibe ere for saa vidt ikke saa gamle. Dette forekommer mig at pege hen paa, at vi ogsaa kunde gøre noget for at afløse Skibe som „Sjælland“ og „Danmark“ o. s. v. Jeg indrømmer altsaa, at mine Tal vare vigtige; men at min Tankegang er rigtig, det vil jeg staa ved. Det ærede Medlem var dernæst meget misfornøjet med, at man altid talte om Forsvarsvæsen, han vilde hellere bruge Udtrykket: Angrebsvæsen. Det var en af de mest barokke Bemærkninger, jeg i længere Tid har hørt. Jeg har aldrig hørt noget Land tale om at indrette sit Angrebsvæsen, men nok om, at det vilde indrette et Forsvarsvæsen; men har man et godt Forsvar — har man gode Vaaben, en god Hær o. s. v. — kan det bruges til begge Dele, det er noget, man ikke

behøver at komme ind paa. Den Ytring forekom mig saa meget mærkeligere, som jeg altid har været beghldt for, at det, jeg lavede, var noget, der netop kunde bruges til Angreb paa uberettiget Maade. Jeg erindrer, at for nogle Aar siden kom jeg for Skadeovre i Saksjøbing til at udtale mig om den næste Krig. Jeg havde omtalt Krigen i 1864, og saa drog jeg en Parallell med, hvorledes det gik i den, og hvorledes det kunde komme til at gaa i den næste Krig, og straks roabte man: Det er en Revanchemand, der med Vaaben i Haand vil angribe Tyskland og erobre Sønderjylland tilbage; der blev oprømt gamle Artiller, der gik af som varmt Brød i Tyskland. Hvordan vilde det gaa mig her, hvis jeg i Stedet for at tale om Forsvarsvæsen havde talt om Angrebsvæsen? Det ærede Medlem kom for Resten for Skade at kalde sig selv en Forsvarsvæn. Det var naturligvis Distraktion, men det Udtryk brugte det ærede Medlem. Saa sagde det ærede Medlem, at med den Forsvarsudvikling, vi nu havde, havde man ikke stillet sig nogen Opgave, at Hær og Flaade havde ingen Opgave. Jo, det har man netop; men man har begrænset Opgaven. Hvis derimod det ærede Medlem fik en Hær stillet op, saaledes som han ønskede, tror jeg nok, han kunde sige, at den ingen Opgave havde, eller i alt Fald, at det var ligegyldigt, om den havde nogen. Der er vist adskillige her i Tinget, som vide, at det ærede Medlems Ideal gaar ud paa, at hver Mand skal have sin velpudsede Riffel hængende paa Bjælken under Loftet — det er et Udtryk, som det ærede Medlem oftere har brugt, man ser tydelig, hvor han vil hen, nemlig til en Fjolleevæbning. Men selv om ogsaa i Djeblilket hver Mand havde sin egen velpudsede Riffel hængende under Loftet, vilde det ikke vare mange Uger eller Maanedere, inden der ikke fandtes ret mange velpudsede Riffer omkring i Landet. Det er ikke saa let en Sag at holde et moderne Gevær velpudset. Resultatet vilde blive, at hver Mand efterhaanden havde et meget slet, maaffe endog rustent, ubrugeligt Gevær hængende, og hvilken Opgave man vilde stille en saadan Hær, ser jeg ikke rigtig. Nej, den nuværende Hær og Flaade i Forbindelse med Kjøbenhavns Befæstning har en ganske bestemt Opgave. De have den Opgave at forsvare vor Neutralitet efter vor Evne og i Forhold til Udstræningen af det Angreb, der kommer mod os. Og jeg skulde mene, at det Angreb dog skulde være temmelig stærkt for at kunne ret hurtig overvælde os. Om den Opgave bliver løst derved, at man kommer til at staa i Sjælland eller ved Lille Bælt eller